

Wat heeft India ons te brengen? Hoe kan het Westen zich hiertoe verhouden?

Naar aanleiding van een vraaggesprek met Marieke de Vrij

De fijnzinnigheid van India

Het voelt als zacht en onzijdig.

Het voelt als verfijnd en besnaard.

Het voelt als licht en vervuld.

Met deze woorden start Marieke de Vrij de inspiratie over India. Op verzoek van Women on Wings deelt Marieke haar beelden en woorden over India met Marleen Oosterhof, Ellen Tacoma en Maria van der Heijden.

Ellen en Maria zijn de oprichters en managers van Women on Wings, een sociale onderneming in Nederland die zich richt op het creëren van 1 miljoen banen voor vrouwen op het platteland in India. Dit realiseert de organisatie met de vrijwillige inzet van Nederlandse experts die samen met Indiase ondernemers op het platteland bedrijvigheid ontwikkelen zodat er meer banen ontstaan. De experts hebben een specifieke deskundigheid die aansluit bij de vraag van de ondernemer. Women on Wings werkt momenteel samen met 15 ondernemers in India en 50 Nederlandse experts.

Doel van het gesprek is de inzichten van Marieke te vertalen naar werkvormen van Women on Wings en haar experts. Het gesprek levert echter veel meer op: India heeft de wereld iets te leren!

In dit artikel worden de inzichten die Marieke over India vrijgaf kort beschreven. In VRIJ 7 wordt ingegaan op de adviezen die Marieke heeft gegeven voor werkvormen van Women on Wings. Deze kunnen ook gebruikt worden door andere mensen en organisaties die in India werken of gaan werken.

De inzichten door Marieke vrijgegeven

Geestelijke afstemming

In India zijn veel mensen geestelijk afgestemd. Het is een vorm van LICHT-afgestemdheid die maakt dat het gewone leven draaglijk wordt, terwijl men zich belast weet. Het maakt dat men minder langdurig hangt aan de dingen omdat de vormloosheid bekend is. En het creëert een gemoedsrust dat voorbij de tijd alles hervonden wordt. Dat maakt dat ze een mildheid in contact ontwikkeld hebben rondom verdraagzaamheid, wat in onze cultuur heel ongewoon is. Het maakt dat ze voorbij het tijdelijke proberen te leven in volhouding van wat men verduurt. Daardoor brengen zij positieve LICHT-zinnigheid op de wereld.

Fijnzintuiglijkheid

Ze hebben een fijnzintuiglijke gerichtheid waarin zij het licht herbergen in een dieper bewust weten van wat ook voorbij de tijd gaande is. Doordat Indiase mensen sneller dieper fijnzintuiglijk bevredigd worden dan culturen die daar minder op afgestemd zijn, kunnen zij met weinig gerief zich al heel gelukkig tonen.

Zij kunnen hun fijnzinnigheid concreet maken met weinig middelen. Dat zie je bijvoorbeeld prachtig aan de stoffen die zij creëren, aan de verfijning in de kleuren en in bepaalde vormen van de creaties die nog handmatig gemaakt worden.

In aanpassing leven

Doorsnee westerlingen zijn meer gebonden aan het hier en nu en het daadwerkelijke effect. In de Indiase cultuur - die vele ontberingen gekend heeft en die stoelt op oude tradities en gebruiken - heeft men geleerd in de aanpassing te leven met wat mogelijk is. En hoewel men geraakt is door westerse gedragingen en hoewel hun cultuur soms ook wankelt aan de hand van de beelden die elders vandaan komen, voelen ze zich voldaan met hun innerlijke gesteldheid. Het is de uiterlijke gesteldheid die meer vervulling wenst.

India heeft de wereld wat te leren

Indiase mensen stellen zich nederiger op dan men verdient. Ze zien als het ware hun eigen licht te weinig. India heeft de wereld wat te leren en India beseft te weinig wat ze te geven heeft. Dat kan alleen maar als ze in de maat durven te gaan staan van de eenvoud en zelfacceptatie die groots is. Een zuivere ziel heeft

geen aanspraak nodig maar wendt zich tot degene die hem zoekt. India is afwachtend op hen die haar bezoeken om dat deel van hun bestaansvorm gewaar te worden opdat de bezoeker zelf meer lerend wordt door dit contact.

Geest en materie

In India is geen tekort op geestelijk verkeer maar wel een tekort aan geestelijke verdichting in materie. Mensen hebben bepaalde gaven of kwaliteiten die wel in de geest herkenning krijgen, maar in de feitelijke te weinig uitmonden in beroepen. Het heeft ook te maken met het feit dat men geestelijk schoonheid kan herkennen maar het maar deelmatig in de vorm kan zetten. Bijvoorbeeld wel in stoffen maar te weinig in huizen. Of te weinig in het aanbrengen van waterleidingen en andersoortige voorzieningen zodat de omgeving ook leefbaar blijft. Dus al die uitzonderlijke talenten worden te weinig in de uitvoering aards vertoond. Men is als het ware zo gewoon geraakt aan de geestelijke bevestiging dat men deels verzaakt zaken in materie te herbergen.

Het paradijs en de aarde

Als we van de geest waren en konden blijven, konden we in de onstoffelijke wereld op zielsniveau met elkander verbonden zijn. Ons is echter de aarde aangeboden om bewustzijn van de geest op aarde te brengen en bewustzijn in de stof te incarneren. Niet alleen op het wetende niveau maar ook op het niveau van de concretisering. Als je het vergelijkt met het paradijselijke verhaal, dan waren we daar onbewust bewust. De aarde is bedoeld om bewust bewust te worden.

Bijscholing van Oost en West

De Indiër verdient het om dat wat de geest al zo verrijkt heeft in de vorm te introduceren. Het Westen dat veel geïntroduceerd heeft, maar met te weinig geestkracht vermengd, vraagt bijscholing op het fijnzintuiglijke en op het ethische niveau van waarachtigheid. Eenvoud en zelfaanvaarding en niet de negatieve hoogmoed of de zelfmiskening. Of onwaarachtige doelen die het eigen zijn doen verkleinen.

Fijnzinnigheid

Alles is op fijnzinnigheid gericht. Bijvoorbeeld de kleding. In het Westen hebben we te strakke kleding, ingesnoerde tailles, enzovoort. In India zien we verfijnde dunne stoffen en in een kleurrijkheid en fijnmazigheid van stof. Hetzelfde wat voedsel betreft. Voedsel is bedoeld om de ziel te bekrachtigen. Ga naar India en je komt erachter. Onze cultuur is van die fijnzinnigheid afgedwaald en is naar het gemak en plaatsbaarheid toe gegaan. Daar is veel voor te zeggen, maar India voelt aan wat waarachtig is. Hoe kunnen we de fijnzinnigheid niet ondergraven maar tegemoet komen?

Honingraat

Vrouwen in India houden van kleinschaligheid waardoor zij bij uitstek geschikt zijn kleinschalige projecten voor de eigen gemeenschap vorm te geven. Zie het als de structuur van een honingraat. Kleine open clusters die omrand zijn met een eigen identiteit en die gezamenlijk een samenhang laten zien. De hele schepping is gebaseerd op oervormen. De honingraat is een van de oervormen. Zo'n oervorm heeft een bepaalde betekenis. Een organisatie die deze structuur mist is niet te overzien vanuit de Indiase denkwijze. Sterker nog, binnen deze vorm nemen de krachten toe.

Schroom

Men heeft een schroom, een ingehoudenheid, om meer te zeggen dan anderen kunnen toelaten, waardoor men veelal wacht tot anderen ook gesproken hebben. Binnen zo'n honingraat-structuur hoef je minder lang te wachten, men kent elkaar al beter, men kan ook iets toefluisteren, waardoor men de wachtstand makkelijker kan doorbreken. Men is zo beleefd dat, wanneer iemand zich niet laat horen, men dan gezamenlijk wacht. Dus voor de overzichtelijkheid van de opzet van organisaties zijn kleine eenheidsstructuren voorzienend in het collectief.

Naluisteren

Men is een meester in luisteren maar niet in het beantwoorden. Het luisteren zingt na in de persoon zelf. Vanuit een repeterend karakter. Waarin men invoelend naluistert in wat gezegd is voorbij de uitdrukking in woorden. Men tracht te herhalen in zichzelf wat men zelf verstaan heeft. Zoals men het zelf inschat. En overeenkomstig het gedane in naherinnering zal men zonder verzoek

daar al of niet uitdrukking aan geven. Geruisloos. Anders verwoord nogmaals: in afstemming tot het eigen zelf tracht men te verwerken wat beluisterd is. En indien nodig op basis van zelferkenning daar gevolg aan geven. Menigmaal niet in aanwezigheid van de ander die men beluisterde.

Mijmering

Vrouwen in deze cultuur ervaren een natuurlijke afgestemdheid naar het dagritme toe en met name die fase van de dag waarin de dag zich tot inkeer maant en het licht als het ware diffuser wordt van ondertoon. Veel vrouwen kennen in deze fase de mijmering. Als het licht terug gaat lopen komen vrouwen in de mijmerstand. En binnen mijmeringen gevat doorlopen zij de dag menigmaal. Het is niet het doen wat hun aandacht trekt, maar wel de verbindingen die daaronder lagen, met anderen, de eigen impulsen nabeleven en hoe men zich tot de gemeenschap dienstig kan verklaren en wat dat verder behoeft.

Verzorgende taken gaan voor

Indiase vrouwen zijn vaak gewend dat iets abrupt afbreekt, dan stoppen ze en gaan ze. Ze zijn onze overgangsrituelen niet gewend. Ze voelen de plicht voor andere zaken; daar hebben ze een tijdschema op en dan is er iets anders aan de orde. Dat kan tot verbazing aanleiding geven en kan geïnterpreteerd worden als onverschilligheid naar dat wat men aan het doen was. Dat is een misinterpretatie. Men is in India heel nauwkeurig in wat men verzorgend als taak ziet wanneer anderen er afhankelijk van zijn, bijvoorbeeld familie. De groepsverantwoordelijkheden ten aanzien van familie weegt zwaarder dan werkverhoudingen.

Door: **Maria van der Heijden en Ellen Tacoma** (oprichters van Women On Wings – www.womanonwings.com)